תחלה לקדש ר"מ אומר מממא את הקדש

ופוסל את התרומה וחכ"א כשם שהוא פוסל משקה תרומה ואוכלי תרומה כך "הוא פוסל

משקה קדש ואוכלי קדש אמר רבא לאבא שאול

(a) מעלה עשו בקדשים שוינהו רבגן למבול יום כראשון לר"מ כאוכל שני לרבגן כיון דמבל

קלש יו מומאה פסול משוי ממא לא משוי:

הוזה דמה חייבין כו': מעילה הוא דליכא

שאבל איסורא איכא ואמאי הא ממונא

דכהנים הוא ⁶א"ר הנינא ^מ ליוצאין ור"ע היא דאמר זריקה מועלת ליוצא ידלאו בת אכילה

היא מאת חמאת העוף אמר רב מיצוי חמאת העוף

אינו מעכב דתני רב הוזה דמה רב אדא בר

אהבה אמר יורב ימיצוי חמאת העוף מעכב ותני

רב מיצה דמה תא שמע יוהנשאר בדם ימצה

אל יסוד המזבח ח [חטאת היא] בשלמא לרב

אדא בר אהבה היינו דכתיב והנשאר בדם

סימצה חמאת היא אלא לרב הונא מאי

והנשאר כדתניא דבי ר' ישמטאל שאם נשאר

ומאי יחמאת היא ארישא א"ל רב אחא בריה

דרבא לרב אשי אלא מעתה גבי מנחה דכתיב

ל) [נפיל ו.], כ) וכחים סה:, ג) משמיה דרב ל"ק, ד) [ופוסל מדרבנן אבל

רש"ש], ה) [ע"ל], ו) [משום

פיגולנותררש"ש],1) רבבמתני

גבי ל"ק, ה) החטאת קאי חטאת היא. נ״ק, ט) שיר

מטסת היח. נ״ק, ע) שיריים מעכבי כלומר דבשיריים גופא נמי אמרינן דחסרון מעכב והיכי אמרינן כו' וכ״ה בס״י.

צ"ק, י) רש"ק מ"ז, כ) לפסול

עוד אחד כו׳ צ״ק, ל) נ״ק, מ) ע״י עצים ולבונה רביעי בקודש דאורייתא ואבא שאול

בקודש דחורייתה וחבה שחול הכי ס"ל וא"ת לרבא היכי קאמר דילמא כו' ל"ק, ג' רש"ק מ"ז, ש) פירוש דמודה ביולא דם והראש של

עוף הוי כילא דס. רש"ק, עוף הוי כילא דס. רש"ק, ע) קבל ואח"כ ל"ק, ע) כגון שילא וחתך כל מה שילא עד

שינו חומן כל נוני שינו על שהגיע לעלם שאין וכרי צ"ק יותר יש להגיה כגון שלא ילא כולו ואמי שפיר ג" מוסי שלפנינו וע' בזבחים שם, שלפנינו וע' של שנונית ותני ל' צ"ק מ"א, ק" שתנונית ותני

רב הווה כו' הד"ח ל"ק,

ל) נ״ה. ש) שחסרו מוהשיריים

לא יאכלו בהנים הח"ד ואח"כ

נח ימכנו כהנים הסיד ומחייב ד"ה והא. ז"ק, **ס**) בין קמינה להקטרה הס"ד ואח"כ ד"ה

התם כתיב והנותר כו' וע' ברש"ק. ל"ק, א) אינה קאיאכל

המנחה רק הקומץ. נ״ק,

הגהות הב"ח

(מ) גב׳ אמר רבא לאבא

עין משפמ נר מצוה

תחלה לקרש. ואם נגע באוכל קדש עושה אותו שני ושני שלישי ושלישי רביעי: מבובוא את הקדש. לי לעשות עוד אחר ופוסל התרומה שלא מעשה יותר: וחבמים אומרים [בו'] כך הוא פוסל בו'. דקא סברי דטבול יום אינו רק פוסל יו בשום דבר ואף במשקה קדש וכוותייהו

מוקי מתניתין: לאבא שאול מעלה עשו בקדשים בו'. וח"ת הכח משמע דטבול יום מדרבנן הוא כדקאמר שוינהו רבנן לטבול יום וכו' ובסוטה פרק כשם (דף כט:) יליף רביעי בקדש מק"ו ממחוסר כפורים ומה מחוסר כפורים שאין פסול בתרומה פוסל בקודש שלישי בתרומה אינו דין שיעשה רביעי בקדש ופריך אוכל הבא מחמת טבול יום יוכיח ומשני דילמה סבר לה כהבה שהול ומחי קאמר הא דאבא שאול דרבנן הוא ול"ל או דרביעי בהדש דרבנו הוא וכן פי׳ רש"י בפרק קמא דפסחים (דף יע.) דלא יכוס (חשיב) [משכחת] ליה רביעי בחדש למ״ד אין אוכל מטמא אוכל אלא מדרבנן הוא מיהו ר"ת פי׳ דמשכחת ליה משע" עלים יגז ורביעי בקדש דאורייתא י) (ואבא שאול ה"ק ליה) היכי קאמר דילמא סבר לה כאבא שאול והא דאבא שאול מדרבנן הוא וי"ל דסוגיא דסוטה ודף כט:) לית ליה הא דרבא אלא אית ליה דטבול יום מן . התורה וכדבעא הש״ס הכא לומר דמתני׳ רבנן היא: אמר רבי חנינא ליוצאין ור"ע היא. ידו תימה ה"ד אי דיצא לנד הראש א״כ הל״ל מודה ר״ע כדאיתא לעיל ם) ואי דיצא לצד רגליו מ"מ הא אמרינו

פרק שני דובחים (דף כה:) היא בפנים ורגליה מבחוץ ע'ואח"כ חתך פסולה לפי ששמנונית של אבר שינא חוץ מתערב עם הדם ונמנא שמקריב פסול יולא ע"ג המובח י"ל דמיירי שכל הדם נאסף בלואר ואח"כ ילא הרגל דהשתא ליכא למיחש לשמנונית שכל מה שעתיד לעלות בלואר מן האיברים כבר עלה א"נ שימו כגון שינא כולו וחתך מה שינא עם העלם שאין זה פסול בעופות אלא א"כ מחוסר אבר ואח"כ מלקה והרב רבינו רחביה פירש דהכי פי׳ שו בובחים (דף כו.) ³ (קאמר) קבל ואח״כ חתך פסולה לפי שזורק את השמנונית יו שנפסל ביוצא ע"ג המובח אבל אם כבר זרק כל הדם כשר שהרי קיים מלות זריקה מן הדם אע"פ שכבר עלה שמנונית היולא שנתערב עם הדם חרקו על המזבח והכא נמי תנן החה דמשמע החה כבר הילכך חטאת העוף כשרה דקיים בה מלות הואה מן הדם אע"פ שעם הדם נמערב קי השמנונית: ותני רב הווה דמה. דמיד שהווה דם חטאת העוף נעשית מלותו קרינן [ביה] יחס' (כו'): בשלמא דרב אדא בר אהבה היינו דכתיב והנשאר בדם ימצה. אע"ג דנשאר חטאת היא כלומר אע"ג דאין דם אלא מה שנשאר מן ההואה עדיין היא חטאת ותלויה יעו הזייתה במילוי שהוא מעכב: כדתניא דבי רבי ישמעאל שאם נשאר. פי ם אם נשאר ימנה ואם לאו לא ימנה וליכא עיכובא לאו: ומאי חטאת היא ארישא. כלומר לא קאי חטאת היא אמילוי אלא קאי ארישא דקרא דהיינו הואה ושאר ענייני מליקה שכתובים קודם והנשאר: אלא מעתה גבי מנחה דכתיב והנותרת ה"ג שאם ניתותר. כלומר גבי מנחה דכתיב והנותרת מן המנחה יאכלו אהרן ובניו ה"נ שאם נימותר יאכלו ואם לא נימותרו כש השיריים בין קמיצה להקטרה אין בכך כלום וכ"ת ה"נ והא תניא

ימומו הפואש ליה להש"מ בשיטא ליה להש"מ בא שיריים שחסרו בין קמילה מסלתה וכו' משמע הכא דפשיטא ליה להש"מ בא שיריים שחסרו בין קמילה להקטרה פסול וקשיא דפ"ק דמנחות (דף ט.) פליגי רבי יוחנן ור"ל וקסבר

רבי מאיר אומר מטמא אם הקדש. דהוא שני ומשוי לקדש שלישי: וחכ"א כשם שפוסל כו'. אבל טמויי לא מטמא והיינו כמתניתין: אמר רבא לאבא שאול. נמי דאמר תחלה לקדש דקעביד לקדש שני מיתרלא נמי מתני׳ דודאי טבול יום מדאורייתא פוסל ואינו מטמא ורבנן עשו מעלה בקדשים

דהוה טבול יום תחלה לקדש דהוי כי אוכל ראשון ועושה שני ומתני׳ בדאורייתא התני דאינו אלא פוסל: לר"מ. נמי מיתרנא מתני׳ דהאי דהאמר מטמא את הקדש דעביד ליה שלישי ד' ופוסל את התרומה (כ) מדרבנן אבל מדאורייתא אינו אלא פוסל מאחר שטבל: ורבנן. דאמרי כשם שפוסל וכו׳ ולא אמרי דמטמח קסברי כיון דטבל קלשח ליה טומאה דפסול משני ולא טמא: בא איסורא איכא. כלומר איסור אכילה: ואמאי הא ממונא דכהנים הוא. מאחר שהוזה דמה שהותרה להם באכילה: א"ר חנינה ליולה. כלומר שילה דהתם חיכה איסור אכילה ורבי עקיבא הוא דאמר זריקה מועלת ליוצא לאפוקיה מידי מעילה ח או לשריפה כדאמרינן לעיל (ג) [ו:] אבל לאו בת אכילה היא כדאמרינו בסוף פירקיןה) אבל לאכילה לא מרצה זו הא הואה נהי דמהניא לאפוקיה מידי מעילה אבל להתיר היוצא באכילה לא מהניא והיינו דקא דייק אבל איסורא איכא דלאו בת אכילה היא: אמר רב הונא אמר רב מיצוי דחטאת העוף. דכתיב והנשאר בדם ימנה לאחר הזאה ימנה: אינו

שאול גמי מעלה יכם כסכם שאול גמי מעלה: (כ) רש"י ד"ה לר"מ נמי וכוי את התרומה היינו מדרכנן: (ג) ד"ה אמר ר' חנינא וכו׳ כדאמרינן לעיל הס״ד ואח"כ מ"ה דלאו אכילה: (ד) ד"ה אלא לרב ספינה. מ) דדה טנט כוב הונא וכו' והנשאר ומשגי להכי כתיב כצ"ל והד"א: (ה) ד"ה וכי תימא וכו'

דם נמי אמרינן דחסרון מעכב והיכי אמרת שאס: רריוו ורשוח

שיריים מעכבי גבי שירי

אמר רבא לאבא שאול. אמר רבא לאבא שאול. שאמר נמי דקאמר תחילה לקדש דקעביד קדש ראשון מיתרצא מתניתין דודאי . טבול יום מדאורייתא אינו ב..... ביו אוו ייתא אינו אלא פוסל ורבנן עבדו מעלה חומרא ררדיייר מאיר. נמי מיתרצא מתניתין . דהאי דקאמר מטמא את מדרבנן הקדש הקדש מדרבנן קאמר דמעלה עבדו בקדשים. וקסבר ר' מאיר עבדו רבנן טבול יום בקדשים כאוכל שני מה אוכל שני מטמא את הקדש . להיוח שלישי והשלישי בקדש טמא והרביעי פסול. ופוסל את התרומה כדתנן והשלישי בתרומה פסול אף טבול יום נמי מטמא . את הקדש התרומה אבל את הקוש ופוסל את התרומה אבל מדאוריית׳ אינו אלא פוסל מאחר שטבל:ולרבנן דאמרי. כשם שפוסל ולא אמרי דמטמי קסברי כיון דטבל קלישא טומאתו ופסול משוי ולא הא ממונא דכהנים הוא. מאחר שהוזה דמה: א"ר

יוהנותרת הכי נמי שאם ניתותר וכי תימא ה"נ מעלב. דכיון דהווה אע"פ שלא מילה והתגיא מעכב. דכיון דהוזה אע״פ שלא מילה נעשית מלותו וילא מידי מעילה וחייבין עליו משום נותר⁰ וטמא וילא נמי ידי חובתו דאינו מעכב הכפרה: דמני רב הווה דמה. דמדקתני במתניתין גבי חטאת העוף החה דמה ולא קתני מילה דמה אלמא ס"ל לתנא דמתני^י דהואה עיקר ומילוי לא מעכב: ורב אדא בר אהבה אמר משמיה דרב מיצוי מעכב. דלא יצא ידי חובתו ולא נתכפר ולא הוקבע החטאת בפיגול ונותר וטמא אע"פ שהחה עד דעביד מילוי: ופני יו רב מילה דמה. במתני׳ גבי חטאת העוף מילה דמה ולא קתני הוזה דמה דס"ל דמילוי נמי עיקר מלוה הויא ומעכב: בשלמא לרב אדא היינו דכסיב והנשאר בדם ימלה אל סוד המובח וגו'. דההוא דנשאר אחר הואה דהיינו מיצוי איקרי חטאת אלמא דשיריים דהיינו מילוי מעכב: אלא לרב הונא. דאמר מילוי לא מעכב מאי והנשאר כיון דלא מעכב ל"ל דכתיב והנשאר (ד) יון: להכי כתיב והנשאר לכדתנה דבי רבי ישמעהל שהם נשחר. כלומר אם נשאר מן הדם מצוה לעשות מיצוי אבל אם לא נשאר לא מעכב דמיצוי אינו מעכב: ומאי מטאם היא. לאו כדקא בעית למימר דאוהנשאר ימלה קאי דליהוי משמע דבשיריים דהיינו מילוי הוי עיקר חטאת דמילוי מעכב: אלא ארישיה דקרא קאי. אוהזה מדם חי החטאת באלבעו חטאת היא לומר דהואה מעכבת ולא מיצוי: ה"נ שאם ניתותר. שכשקמך את המנחה אם ניתותר דאיכא שיריים למלוה שפיר ואם לא ניתותר שאם חסרו שיריים בין קמילה להקטרה לית לן בה: וכי סימא הכי נמי. דשיריים לא מעכבי והתניא מסלתה ומשמנה דמלי למיכתב קרא מסלת ומשמן מאי מסלחה ומשמנה שיהא כל סלחה ושמנה קיים ואפילו שיריים דהכי משמע מסלחה מן הסלח שהיה בשעת קמילה שהיה כולו אלמא דחסרון ט שיריים מעכבי '' (ס') (גבי שיריים נמי עו אמרינן דחסרון שיריים מעכב) והיכי אמרינן שאם לא ניתוחר לא מעכב:

אמרי מינייהו דמקטיר קומץ עליה ו"יל דנהי דמקטיר קומץ עליה מ"מ מודה שאומן השיריים אסורין באכילה דה בדמשמע לישנא דוהנומרת מן המנחה יאכלו וכו' דכי לא ניסוחר ^{כס} (כלום) [כלומר] ^ששחסרו השיריים לא אכלו כהנים: והא חניא מסלחה כו'. וא"ח מ"מ לישני דשאני הכא דגלי קרא מסלחה ומשמנה וי"ל כא דאים לן לאחשובי קרא דחטאם היא כמו מסלחה ומשמנה כא ועוד נראה למורי רבי כיון דחינוק דוהנוחרת משמע דלריך שיהא מספתם המספתה לו למימר דוהנשאר רוצה לומר שלריך שיהא נשאר דאין לחלק ביניהן כי הלשון שוה וא"מ מאי האי דמייתי האי קרא דמסלמה מחתר כמו כן אית לן למימר דוהנשאר רוצה לומר שזריך שיהא נשאר דאין לחלק ביניהן כי הלשון שוה וא"מ מאי האי דמייתי האי קרא דמן המנחה דדרשינן פרט למנחה שחסרה ובפ"ק דמנחות (דף ט:) מלריך לתרוייהו חד למנחה שחסרה קודם קמיצה וחד לשיריים שחסרו בין קמיצה להקטרה ומשמע המם דממן המנחה נפקא לן שיריים שחסרו וא"ר איבעי ליה לאימויי מן המנחה דהא הכא מיירי בכי האי גוולא וי"ל דלא דק הש"ס כולי האי לאימויי מן המנחה וחדא מתרי נקט וכמו לש ועוד הוא ועוד נראה למורי שיחיה דאי לא האי קרא מסלתה ומשמנה דנפקא לן מיניה מנחה שחסרה קודם קמינה לא הוה דרשינן ממן המנחה לשיריים שחסרו בין קמינה להקטרה אלא בחר דכתיב מסלחה דמשמע דבעינן בשעת קמילה שתהא המנחה שלימה אז דרשינן מן המנחה לשיריים יש דמשמע מן המנחה שהיתה כבר כלומר שהיתה שלימה בשעת קמילה ולכך מייתי קרא דמסלתה אף לשיריים שחסרו 🏿 בין קמילה להקטרה עו ומשני החם כמיב והנותר קרא יחירא הוא דהא ודאי לאו דאיכא שיריים שהרי כתיב וקמץ מלא קומלו והקטיר לשא) (אינה כל המנחה קיימא) רק הקומץ שהוא מקטיר וא״ר דקרא יתירא הוא לית לן למימר שאם ניתוחר לגו הכא כתיב והנשאר ולא מייתר דלריך לומר ליז שיש שיריים בדם ולא היזה מכולו ולא אתא לומר דהזיית חטאת תלוי במיצוי כלומר שיהא מיצוי מעכב:

ללדדין

דחטאת היא ארשא דחק
הוא עובר (מן וכנו והוא תיבת ועוד נמחק: (ען לשיריים שחסרו כר׳ דמשמע: 0 להקטרה הס״ד ומה״ד התם תיבת ומשני ל״ש:
הוא עובר (מן וכמו וכר׳ הוא תיבת ועוד נמחק: (ען לשיריים שחסרו כר׳ דמשמע: 0 להקטרה הס״ד ומה״ד התם תיבת ומשני ל״ש:
לשל בסיפא דפירקין אבל לאכילה לא מרצה והא הואה נמי נפקא מידי מעילה אבל להתיי יוצא לאכילה לא מהניא והיינו (ען מתותר והכא כתיב: ען לומר שאם יש שיריים בדם שלא יוה מכולו:
דקא דייק אבל איסורא איכא דלאו בת אכילה היא: מיצוי חטאת העוף. דכתב בה והנשאר בדם ימצה אינו מעכב: בשלמא לרב
שהוזה אע״ג דלא מיצה אמרינן נעשת מצותו ויצא מידי מעילה וחייבין עליו משום פיגול: ותני רב. הווה דמה ולא קתני מיצה אלמא דים בירון למיכתב והנשאר להכי לכדתנא דבי ר׳ ישמעאל ארב הווה אר ארבי הישאר בדם ימצה אלמא דשיריים דמיצוי מעכב: אלא לרב הווא דמריב והנשאר בדם ימצה אל וטור המובת חטאת היא. דההוא דנשאר נמי קרוי חטאת אלמא דשיריים דמיצוי מעכב אלא ארישא דקרא קאי אוהוה מדם החטאת באצבעו חטאת היא ארישא. כלומר לאו כדקאמרת דוהנשאר קאי אומצה דמיצוי מעכב אלא ארישא דקרא קאי אוהוה מדם החטאת באצבעו חטאת היא ארישא. כלומר לאו כדקאמרת דוהנשאר באי אומצה דמיצוי מעכב אלא ארישא דקרא קאי אוהוה מדם החטאת היא ארישא. כלומר לאו כדקאמרת דוהנשאר באי אומצה דמיצוי מעכב אלא ארישא דקרא קאי אוהוה מדם החטאת היא ארישא. כלומר לאו כדקאמרת דוהנשאר קאי אומצה דמיצוי מעכב אלא ארישא ברא אוהוה מדם החטאת היא ארישא. כלומר לאו כדקאמרת דוהנשאר קאי אומצה דמיצוי מעכב אלא ארישא ברא אומצה ביצוי מער ביד מיצוי אבל אינו מעכב: ומא ארישאר בידי של אינו מעכב ומאר היא ארישא.

ה א מיי׳ פ״י מהלכות שאר ה ניים שיים מהנכות שחי אבות הטומאה הלכה ג: ב מיי' פ"א מהלכוי פסה"מ הל' לב: פ"ז מהלכות ז ג מיי׳ מעה"ק הלכה ז: תורה אור השלם

1. והזה מדם החטאת על קיר הַמּוְבֵּחַ וְתַּנְּשְׁאַר בַּדְּם יְמִצְּה אָל יְסוֹד הַמּוְבַּח חַשָּאת הוא: ויקרא ה ט ב. וְהַנּוֹתֶרֶת מוְ הַמְּנְחָה לאַהַרֹן וּלְבַנֵיו קֹדֵשׁ קַדְשִׁים

שימה מקובצת

אן קלש טומאתו פסול אות י. ה' נמחק: כן דליכא הא איסורא תיבת אבל נמחק: גן חנינא ליוצא ור׳ עקיבא אות י׳ ן׳ נמחק: דן המזבח חטאת היא בשלמא: כּן בדם ימצה: דנשאר אע"ג ... ג ונשאו ימצה: ו) מעילה ולשריפה תיבת או הד"א: ט] נמי דהיינו מיצוי אמרינן: ין בכל דבר תיבת אמרינן: ין בכל דבר תיבת ובשום נמחק: יו) ובי"ל דאין הביני: יוס דלה הכי גמי רביעי: יוס דלה אשכחן ליה: ייס עצים רביעי בקודש רביעה אורייתא וא"ת הדרה קושיא לדוכתיה היכי קושיא לדוכתיה היכי קאמר: ידן היא פי׳ ואירי כגון שיצא תימה דע״כ יצא ר״ל קודם הזאה דאי לאחר הזאה ע״כ ודאי אפילו לרבנן דפליגי על ר״ע אמרינן זריקה מועלת ליוצא אמרינן זריקה מועלת ליוצא אלר ודאי מיירי כשיצא הראש קודם הזאה וכשיצא הראש בהם האברינן לעיל אבל בדם שיצא לא אמר ר' בים שיצא לא אמר ר' בים שיצא לא אמר ר' בים ביצא דרך הגליו אמר בעירין הצואר שהדם במירי שוא בפנים ומ"מ שהדם בפנים ומ"מ שהדה ארינו רכי שנה דהא ארינו רכי שנים ומ"מ שהדה ארינו רכי שנים ומ"מ שהדה ארינו רכי שנים ומ"מ שהדה ארינו רכי שנים ומ"מ של היים המ"מ שהדה ארינו רכי שנים המ"מ שהדה ארינו הרי שנים של היים המ"מ של היים הארינו המ"מ של היים הארינו המ"מ של היים הארינו היים היים הארינו היים הארינו הארי קשה דהא אמרינן בפ׳ שני . רזבחים היא בפנים ורגליה דובחים היא בבב ב... מבחוץ קבל ואח״כ חתך: בייי מיירי שחתר כל עד העצם קודם המליקה וא״כ אין בו לא דם ולא שמנונית ואח"כ יצא וכ"ת שמנונית ואחריכ יצא וכיונ א״כ היא בעלת מום כדאמר בזבחים י״ל דאין תמות וזכרות בעופות שאין מום בעופות פוסל . דבזבחים פירושו דבזבחים: השמנונית לכתחילה: מון במיצוי: לן פי' שאם נשאר ימצה ואם לאו דלא מיצה אות י' נמחק: כאן עיכובא אות יי נמוזק: להן עיכובא וא"ת תקשי לרב אדא בר אהבה דאמר מיצוי מעכב וי"ל דכאידך תגא דבי רבי ישמעאל ס"ל דאמר מיצוי מעכב: לגן ניתותרו שחסרו השיריים: **לג**] דשיריים דשיריים שחסרו: לד] באכילה. גליון וכן משמע שם בגמרא בהדיא ע"ש דף ט' ע"ב: כה] נתותר שחסרו: כוח וי״ל תיבת דקרא נמחק: לו] ומשמנה דהא דפי׳ דחטאת היא ארישא דוחק